

La bandera de la llibertat

Novament oneja la bandera de la Catalunya digna, rebel. Altra vegada l'estel de la llibertat es mou suauement a impulsos del vent mediterrani. Com ahir, com demà, com sempre.

Tant-se-val que les mans que ara l'aixequen i s'apresten a defensar-la, no siguin moltes. Recordem com un trist al·ligonament de l'experiència, que en els moments en què eren potents les forces que la volien, i es necessitava d'elles, tothom la respectava i se'n deia defensor; era quan des d'Espanya endins no repartien res. Quan el partidisme de fora de casa no sabia on refugiar-se. Era quan gent forastera demanava l'apoi de Catalunya tot donant-li el pompós nom de «baluarte de la República» i quan es cerca l'apoi l'ajut efectiu de Catalunya a ningú per extranger i foraster que sigui se li acudirà dirigir-se als quatre riteles que sols saben fer demagogia, i que arribat el moment de les realitats i dels fets es solen trobar en un lloc llunyà i segur o si per desgràcia tenen llocs de representació com succeí el 6 d'octubre fan fracasar els moviments revolucionaris per dignes que siguin i per més bona fe dels que els preparen, amb les seves vacil·lacions que en aquells moments són criminals. Quan es necessita de Catalunya, es cerca la Joventut tota ideal i entusiasta, la que està disposada a jugar-se la vida i la llibertat per la Pàtria. I allavors com que calia tenir a punt el jovent del «baluarte» per defensar la «república», i com que aquesta joventut sols admetia una bandera i aquesta era l'estelada, amb ella es transigia, i àdhuc se l'enlaïrava.

Ara els senyors que tranquil·lament es tornen a reunir al voltant d'una taula per a tornar a rebre ordres de Madrid, ja no es recorden del passat, ja no es recorden de la tràgica nit del 6 d'octubre, i de les angioses hores que la precediren, no es recorden de l'ultratge i de la traïció que feren a Catalunya en confiar més en la paraula d'un general espanyol que no en la força disciplinada i l'esperit de sacrifici de les joventuts catalanes enquadrades baix la bandera de la llibertat i que s'havien juramentat a defensar Catalunya i la bandera de la seva independència fins a la mort. Necessitaven del jovent, però, tenien por que aquest portat pel seu ideal traspassés la fita que ells havien fixat i que la joventut tenia el deure i l'obligació de trobar mesquina. Es a dir que necessitaven de les joventuts nacionalistes, però no tingueren la gallardia de posar-les al servei de Catalunya sinó que les volgueren fer servir per als seus baixos fins polítics.

Ara per veïtats de la política toca el torn de mandat a les esquerres, (els liberals de fa un segle).

Ah! però, i si vénen temps difícils. Tindran, potser el cinisme de tornar a demanar l'ajut d'aquestes joventuts la bandera de les quals ara intenten perseguir i proscriure?

Tantseval repetim. Els braços ara potser són menys. Però són uns braços fermes que es serviran de la bandera fins a on puguin.

Que la bandera de la llibertat tremoli al vent, amunt, ben amunt!

Ella és símbol d'un ideal noble i just, és afany, és puixança incontenible i voluntat... voluntat de tot un poble que es redreça contra una tirania i reclama la llibertat.

No feu cas companys, de somriures, de desdenys ni d'arronçar d'espatlles. Somriuran els escèptics, els cínicos, els traïdors i els farsants de miting, tots sense cap ideal i incapaços de comprendre'n cap. Els que per la seva conveniència oposen una pretesa serenitat a l'afany, un pretès ordre a l'impuls i a l'entusiasme, ordenats vers una justícia millor. Una pretesa disciplina a la immediatitat dels problemes de cada moment i a la urgència apremiant de solucions.

Sempre us parlaran de disciplina! Disciplina? Aquell que no hagi trencat mai la disciplina més elemental —la que un té en-

vers la Pàtria, i es deu a si mateix— que avanci i llenci la primera pedra.

No tingueu cap por soldats al servei de Catalunya de mirar enlaire, d'alçar els ulls a la bandera de la llibertat, de mirar el cel tant blau que cobreix la nostra terra. Fixeu-vos-hi! és del mateix color que el triangle de la nostra bandera, és color d'esperança, esperança de què la llibertat de la nostra Pàtria no trigarà en venir. De fe en els destins del nostre poble.

Dia vindrà —i hem de lluitar perquè sigui ben prompte en què la bandera de l'estel solitari, amb tota la grandesa i bellesa del seu significat, la menyspreada, l'escarnida, la que ara intenten proscriure els enemics de la Pàtria,— entrarà triomfant a la capital de la Catalunya redimida al front de les Joventuts catalanes, que reviuran el gest heroic del seu símbol Francesc Macià, proclamant la República Catalana, i la faran onejar en el pal més alt del Palau de la Generalitat.

Que somiriguin despreciativament o que ens combatin amb les pitjors armes, és igual.

Complirem inoixerablement amb el nostre deure. La nostra consigna que farem acatar, serà:

Pas a la bandera de Catalunya.

Pas a la bandera de la llibertat.

Encara ens caldrà prevenir-nos contra un altre atac. Us diran que la verdadera bandera catalana és la de les quatre barres. Us ho diran segurament uns homes pàlids, que el 1922 declaraven que el problema social era un problema de policia i que durant la dictadura es dedicaven a comentar la política estrangera i a passejar-se per l'Ateneu. Us ho diran els homes que durant dos anys i mig han fet servir el nom d'un mort il·lustre i venerat per tots els catalans, per baixos fins polítics. A tots, sols els recordarem el text de l'article 3er. de la Constitució provisional de la República Catalana aprovada a l'Havana l'any 1928 en Assembla presidida per Francesc Macià.

«La bandera oficial de la República Catalana és la històrica de les quatre franges roges sobre fons groc, amb addició a l'extrem superior d'un triangle blau i al mig del mateix un estel blanc de cinc puntes.»

Per tant es pot sentir la següent conclusió: En atacar la bandera estelada i en intentar proscriure-la del si del partit del que Francesc Macià fou Cap suprem, s'ataca i es destrueix i es mixtifica la voluntat i l'esperit de l'home que sofrí més per la seva Pàtria i també del que fou mes venerat i respectat per ella.

Qui va contra la bandera de la llibertat nega a Francesc Macià.

Qui nega a Francesc Macià nega a la Pàtria ja que ell fou el símbol de la seva independència.

Qui nega a la seva Pàtria es reu d'un crim d'altra traïció.

Els traïdors a tots els països del món en temps de lluita són passats per les armes.

Es dirà que el triangle i l'estel són afegits, però si s'ha fet es perquè ells són els símbols dels rebels i de la rebellia, símbol dels oprimits que lluiten per la llibertat col·lectiva. Símbols de la revolució social que Catalunya es posa al seu costat.

I s'hi ha afegit també, per que les banderes són símbols d'afanyos imbarrejables. I no podran ajuntar la nostra bandera amb l'altra. La nostra bandera no la pot ostentar qui no estimi Catalunya. En canvi la de les quatre barres ja no serveix ni per diferenciar els catalans dels estrangers, els patriotes dels traïdors i dels lladres.

I per acabar adreçem des d'ací, una salutació emocionada, fervorosa a la bandera de l'estel que retorna, i que des d'ara ens tornarà a presidir i serà la guia impertorbable dels nostres anhels.

VISCA LA BANDERA DE

LA LLIBERTAT!

“Estat Català” per la Universitat Catalana

La Universitat és la fornall espiritual de tot un poble. En ella, és on es forja el pensament i les directrius de demà; on es corona tot l'esforç col·lectiu vers la creació de la pròpia cultura i de la pròpia personalitat dintre el món.

Totes les institucions de cultura han d'abocar a la Universitat. La mateixa iniciativa privada, respectable si es limita a la feina de cooperar, ha d'ésser controlada i sotmesa. La Universitat és el símbol d'un poble i les nacions es mesuren per l'eficiència i el prestigi de llurs Universitats.

Però perquè això sigui possible és necessari que la Universitat estigui arrelada en el poble que la manté i la sustenta. A Catalunya, desgraciadament, ha succeït tot el contrari. L'ensenyament hi era donat en llengua forastera, la major part de professors no eren catalans, la majoria d'estudiants pertanyien —i encara pertanyen— a una sola classe social. De tot plegat, afegint-hi la deixadesa clàssica i tradicional que l'Estat espanyol ha posat en les seves coses, n'ha resultat una vida híbrida, «provinciana» i esllanguida de la nostra Universitat. Convertida en oficina on sols s'hi expenen títols, la Universitat de Barcelona en trenta o quaranta anys no pot exhibir, dissortadament, cap estol de prestigis científics que s'hi hagin format, cap especialitat en la que hagi despuntat o sobresortit, cap símptoma de la més petita consideració internacional.

Era que la Universitat mancava de base nacional, es a dir estava divorciada del Poble.

L'empenta d'aquest, feu florir, certament, una quantitat d'institucions que venien a omplir el buit que deixava la Universitat inexistent (l'Institut d'Estudis Catalans, fundacions i escoles privades...). Però tot això naixia i vivia en desgavell sense lligam ni vincle de cap mena, sense concreció superior.

Ara les coses han canviat una mica i van en camí de canviar més. Ha estat tornada l'autonomia universitària que ens fou arrencada després del 6 d'octubre. Han estat restablerts els Cursos universitaris per a obrers, en els que els nostres treballadors poden adquirir el complement d'una cultura teòrica necessària. Hi té estada la nostra llengua, hi tenen estada personalitats del món cultural català, és van creant núclis de treball. La Universitat es va acostant al Poble: solsament així serà fructuosa.

Això és molt, però no és prou. «ESTAT CATALA» ha d'incorporar al seu programa com a cosa bàsica, la lluita per la Universitat Catalana. Cal que la nostra llengua i la nostra Cultura hi imperin totalment. I cal que la Universitat es faci asequible a totes les classes socials mitjançant un sistema d'unificació entre els ensenyaments primari, secundari i superior. No per un sistema de beques, sempre insuficients, sinó per un sistema de subvencions i de gratuïtat, alhora que de selecció.

Cal en definitiva, que tothom s'adoni de la importància d'aquests problemes bàsics. I el deure d'«ESTAT CATALA» és fixar clarament i terminant la seva posició respecte d'ells.

Mestres! Vosaltres que coneixeu l'ànima de l'infant, vosaltres que en sabeu l'importància de la seva formació espiritual, ja que ells són el pervindre del nostre poble, ensenyeu-los a estimar la Pàtria.

ESTAT CATALA treballa per l'escola catalana. Ingresseu a ESTAT CATALA.

Nacionalisme i obrerisme

Si estudiéssim detingudament la història dels pobles que s'han trobat en una situació semblant a la de Catalunya pel que es refereix a la seva personalitat política veuríem com el procés s'ha desenvolupat de la mateixa forma que a Catalunya.

El procés nacional de Catalunya pren forma com a moviment polític per l'actuació dels intel·lectuals que s'adonen que hi ha quelcom que revella la personalitat d'un poble darrera del manteniment de la llengua per les masses populars. També s'adona d'això la gran burgesia i la clerecia, i una i altra aprofitant-se'n pels seus interessos maniobren contra els interessos oposats del feudalisme agrari espanyol. La classe treballadora i la petita burgesia resta molt de temps al marge del nacionalisme i sent aversió pel que ell creu plataforma reaccionària. En realitat la classe treballadora catalana dels primers vint anys d'aquest segle abandonà una de les millors palanques de la revolució: el nacionalisme.

En la història dels moviments obrers del segle XIX la classe treballadora catalana inicia la seva marxa ascendent per assolir les seves reivindicacions de classe. I en les seves manifestacions i en els seus primers actes els seus capdevaners s'expressen en català, i la llengua catalana causà emoció a les masses treballadores que mai no havien sentit oradors que parlaven com ells, la mateixa llengua i amb els mateixos termes que ells. La burgesia s'adona molt tard d'aquesta arma que la fa servir per a les seves lluites econòmiques com a bandera, encara que el seu ús no li es grat.

Però el poder central veu més enllà. Actua ràpidament amb els seus agents. No tem a la burgesia. Els problemes plantejats per la burgesia no donaran a Catalunya cap garantia de la seva llibertat, però els problemes nacionals de Catalunya prenen cos en la massa treballadora i planteja un problema al poder central que forçosament s'ha de resoldre a favor de Catalunya.

La classe treballadora catalana finalment ha comprés que calia moure's dintre Catalunya i que el problema de justícia social té una força més gran paral·lelament lligada al moviment nacional.

Però el conflicte més gran, la crisi d'organització existent actualment en els organismes obrers minva les possibilitats d'actuació en aquests moments als treballadors. Es fa precís arribar a la creació d'una central sindical catalana. Els intents que es fan fóra de desitjar que assolissin un èxit. No hi ha cap raó fonamental que les tres organitzacions sindicals no puguin arribar a un acord dins de Catalunya.

Són ben recents els acords de les joventuts socialistes proclamant l'auto-determinació dels pobles hispànics i la cooficialitat de totes les llengües. Vol dir això que els treballadors hispànics s'adonen de la força revolucionària dels moviments nacionals. La joventut d'E. C. no pot bandejar en cap moment aquestes veus que justifiquen la nostra posició nacionalista que cal enfortir amb una posició obrerista d'avançada, treballant per una unificació de tots els òrgans sindicals i militant activament en els sindicats. El proletariat català té una missió històrica a complir: per una part aconseguir la llibertat nacional de Catalunya, i per l'altra imposar un règim de justícia social que faci desaparèixer els privilegis de classe.

La joventut E. C. té també en aquests moments de gran responsabilitat la missió d'actuar en el sentit d'unificació sindical i esperar que els òrgans directius per tal d'accentuar el matís obrerista i esquerrà de la nostra organització per tal que les nostres reivindicacions nacionals vagin agermanades amb les aspiracions socials màximes de la classe treballadora, i en aquest aspecte la joventut d'E. C. col·laborarà amb totes les que unèixin a llurs consignes d'emancipació social la de la llibertat absoluta de les nacions hispàniques.

LLUIS MARVELL

Ni LA HUMANITAT ni ULTIMA HORA no han publicat encara cap nota tramesa pels centres d'ESTAT CATALA que fan referència a les nostres activitats.

Voldriem saber, per tant, si als esmentats periòdics hi ha la consigna de silenciar tot el que es refereix a la joventut ESTAT CATALA.

Els en priva, potser, la disciplina?

D'on ve i qui la mena aquesta disciplina?

Ens temem que sigui una disciplina forastera.